

[Erhard Jakobsen.]

ves, på samme måde som programudvalget er ophævet. Det kan ikke være sådan, at der sidder nogle, der har speciel forstand på, om programmer er egnet for unge eller ej. Det må dog ikke misforstås. Jeg så meget gerne, at der blev inddraget en masse unge i at lave programmerne. Jeg så meget gerne, at man dér, hvor 1 mill. børn og unge frivilligt henvender sig adskillige af ugens dage samt på søndagene, nemlig i idrætsforeninger, i ungdomsforeninger, hos spejder- og friluftorganisationer osv., var med til at bestemme, hvordan udsendelser for unge skulle laves. Men ansvaret for, om de derefter er lavet rigtigt, ligger hos hele radiorådet, og ikke hos nogle enkelte udvalgte pædagoger og andre, som forudsættes at have særlig forstand. Men det er jo en af de ting, vi selv kan bestemme, det inddrager jeg ikke ministeren i, for det er jo noget, vi selv er i stand til at klare ifølge reglerne.

Et par ord om folketingets indflydelse. Ministeren understreger nemlig stærkt, og det er også det, jeg gerne vil have understreget, at folketings sandelig ikke er uden indflydelse. Det man, ved at fastsætte uafhængigheden værger sig imod, er, at en regering skulle kunne bestemme, at den eller den udsendelse skal komme for at gavne regeringen, eller at et større eller mindre flertal i folketingsrådet kunne bestemme, at sådan og sådan ville man have noget bragt frem for at gavne politisk. Det må naturligvis ikke kunne ske. Men det er da klart, at folketingsrådet har krav på at vide, hvad de folk, vi har sat i radiorådet, faktisk sidder og laver. Og her vil jeg spørge — og det har jeg talt med kulturudvalgets formand om, det vil han bringe videre — hvad med at lade kulturudvalget, altså først folketingsrådet, få en beretning én gang om året?

Men det skal ministeren i og for sig ikke bebyrdes med. For ministeren siger jo selv: det er i og for sig ikke mig, det er radiorådet. Lad radiorådet i dette høje ting forelægge en beretning én gang om året, som drøftes i dette ting. Der kan man drøfte alt vedrørende Danmarks radio. Denne beretning går derefter i kulturudvalget, og dér kan man dykke nærmere ned i ting, herunder ting, som ikke er offentligt tilgængelige, men som et folketingsudvalg naturligvis må have ret til at blande sig i. Det er et forslag,

som jeg via min gruppe vil køre videre med.

Og så kommer diskussionen om det politiske. Der har aviserne jo fuldstændig misbrugt situationen, idet aviserne har skrevet, at diskussionerne i radiorådet er partipolitiske. Det er fuldstændig vrøvl. Man finder ikke ét ord om partier dér. At de er politiske, er da klart. Hvæd har man et styrelsesorgan til? Det er vel for at føre den politik, som organet skal føre. Mediepolitik, programpolitik, det er radiorådets opgave, det er vor pligt. Men naturligvis sidder man ikke og diskuterer socialdemokrater mod konservative, mod venstre osv. Det forekommer ikke i radiorådet. Det er igen den forkerte måde, radiorådet bliver refereret på. Enten bliver det slet ikke refereret, eller også bliver det forkert refereret. Hvis man ville sammenligne med det stenografiske referat, der desværre først fremkommer 14 dage efter mødet, så ville man opdage, at det næsten ikke er til at finde noget lighedspunkt mellem det stenografiske referat og det, der har stået i aviserne. Sådan foregår det.

Så kommer vi til det med styringen. I modsætning til, hvad hr. Arne Christiansen sagde, mener jeg, det er nødvendigt med publiceringsregler, og jeg vil selv tage initiativet til — jeg har for øvrigt gjort det på forhånd, i det gamle radioråd — at man i højere grad bruger de samme publiceringsregler, som i dag gælder for nyhedstjenesten, for på en lang række andre punkter er radioens øvrige udsendelser af nøjagtig samme karakter som nyhedstjenesten. Bl. a. mener jeg, at den bestemmelse, at ingen medarbejder må tage stilling i kontroversielle spørgsmål, der står i nyhedstjenestens publiceringsregler, og som blev vedtaget af radiorådet i 1964, i høj grad hører hjemme i publiceringsregler for Danmarks radio i det hele taget.

Endelig det lille spørgsmålstegn til ministeren. Det er med hensyn til ministerens personligt udtalte frygt for, at man skulle komme til at skade de sarte medarbejdere i Danmarks radio ved at lægge for megen kontrol på dem. Jeg gad nok vidst, hvad det er for kvaliteter ved Danmarks radio, ministeren dér ønsker at bevare. Er det børneudsendelsernes kække bemærkninger til børnene om, at i denne situation nytter det måske ikke at pjække, men eliers kunne man jo gøre det? Er det de små opfordringer